

Bibuleta Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

- În ultima vreme în unitatea noastră de confecții sortimentele s-au lărgit considerabil

urzica

Mai sint tehnicieni cu o înaltă calificare ce nu se îngrijesc de creșterea cadrelor tinere.

— Veniți să vedeți cum alezez cilindrii!
— Mulțumesc, n-am nevoie! Știu cum se alezează un cilindru...

Desen de
FRED GHENĂDESCU

IMITAȚIE

Lacul e, de cind îl știu,
Cind lăptos, cind străveziu,
Și se-ntunecă în pripă
Ca să ridă peste-o clipă.

Morala:

Luind cerul ca model,
Niciodată nu e... el!

SUPĂRAREA MĂGARULUI

Ieri pe stradă un ogar
A strigat către măgar:

— Stai să-ți spun o glumă tare
Despre tine, măi măgare!

Dar măgarul, supărat,
Il oprește din lătrat:

— Poți să-mi spui și-un sac de glume
Dar să nu mă strigi pe nume!

MÎNA ȘI VIOARA

Zice mîna, printre dește:

— Proastă scripcă... Ia privește!

Iar vioara-ncet ingînă:

— Vai de mine, proastă mînă!

STELIAN FILIP

Unii debutanți după primele două trei materiale publicate, devin infumurați, refractari la orice observațiune.

Desen de RIK AUERBACH

— Îl vezi? De-abia i s-a publicat prima epigramă și acum face o tragedie...
— Serios?
— Face o tragedie... din faptul că i s-a respins a doua!

DOLEANȚE ȘI SORPURI

de VICTOR PIȚIGOI

ne-am angajat să trimitem cât mai puțin la solduri.

— Sigur? — întreb eu, sărutând-o pe frunte.

— Sigur! — răspunde ea cătrănită.

De bucurie, îmi venea să dansez. Am deschis radioul.

— Poftim! — zice — Eu sînt în gol de producție și dumnealui țopăie!

Are dreptate, nu trebuie să mă exteriorizez atîta. Caut s-o repar:

— Lasă, dragă, că nu numai „Metrajul“ vă aprovizionează pe voi. Mai sînt și ale fabrici.

— Și ce dacă sînt? Parcă altele nu și-au luat și ele angajamentul să reducă procentul de cupoane? Ehe, mai ții minte, acum cîțiva ani, baloturile acelea cu lilioci, portocalii și portocale liliachii?

— Va să zică — spun eu — treaba merge prost.

— Prost! — recunoaște ea cu aerul unui căpitan de vapor care constată că peste noapte s-au evaporat toate mările și oceanele lumii.

— Atunci, nevastă, cere transfer la o „Alimentară“.

A oftat exact ca un căpitan de vas care, din cauza evaporării oceanelor, a fost transferat pe un motoscuter pentru distribuit laptele la domiciliu. M-a privit gales și a întrebă interesată:

— Pe la voi ce se aude? Sînt ceva perspective?

— Sînt perspective mari! — zic — Ne-am luat angajamentul să nu mai dăm solduri.

— Va să zică nu-i nici o nădejde! — face ea distrusă.

— Nu-i nici o nădejde! — confirm eu fericit.

— Atunci, toată nădejdea e la alții.

— La alții! — confirm eu și mă opresc înlemnit — La care alții?

— La diferiți.

— Care diferiți? Ia te rog, fără nici un diferiți! Ce fel de diferiți?

— Adică nu diferiți! Speranța

ne este la cei de la fabrica „C. Ivănuș“ din Pucioasa.

— Cine-s ăștia?

— Furnizorii noștri principali. Ei depășesc de vreo trei ori procentul de mărfuri cu defect admis. Curată mană cerească, drăguții de ei!

Mi-am mai revenit, deși trebuie să vă spun că demult port pică pe mana asta cerească din Pucioasa. Ce interes au drăguții ăștia să-mi creeze mie dificultăți conjugale în problema soldurilor și a cupoanelor? I-am și spus nevastă-mi:

— Mult n-o să le mai meargă nici lor.

— Atunci, n-o să-mi mai

meargă nici mie. Ți-am spus doar că sînt furnizorii noștri principali.

— Principali, neprincipali, nu-mi pasă. Am eu ac de cojocul lor. O să sesizez direcția de care aparțin ei.

— Sper că n-o să sesizezi, altfel îmi descompletezi sortimentele.

— Ba o să sesizez.

— Ba n-o!

— Ba o...

Și m-am ținut de cuvînt, fiindcă m-a pus la ambiție.

Să vedem acum dacă i-o pune cineva la ambiție și pe cei de la fabrica „C. Ivănuș“.

Nevastă-mea lucrează la solduri. Mai precis, au transferat-o responsabilă la magazinul de solduri din colț. Soldurile sînt de mult o vocație pentru dînsa. Chiar cînd era simplă cumpărătoare, intra într-un astfel de magazin cu pasiunea cu care intra Ali Baba în peștera cu nestemate.

Prietenii, cînd vor să mă necăjească, zic că și pe mine m-a luat tot de la solduri. Ceea ce în parte e chiar adevărat, întrucît pe vremea aceea eram și eu responsabil la un magazin de solduri. Dar de la un timp a început să nu mai meargă cu aprovizionarea magazinului, așa că m-am transferat la o fabrică. Lucrez la controlul de calitate.

Acum la magazinul de solduri e responsabilă nevastă-mea, care, deși, cum spuneam, s-a dus acolo din pură vocație, e toată ziua necăjită:

— Aprovizionarea merge din ce în ce mai dificil.

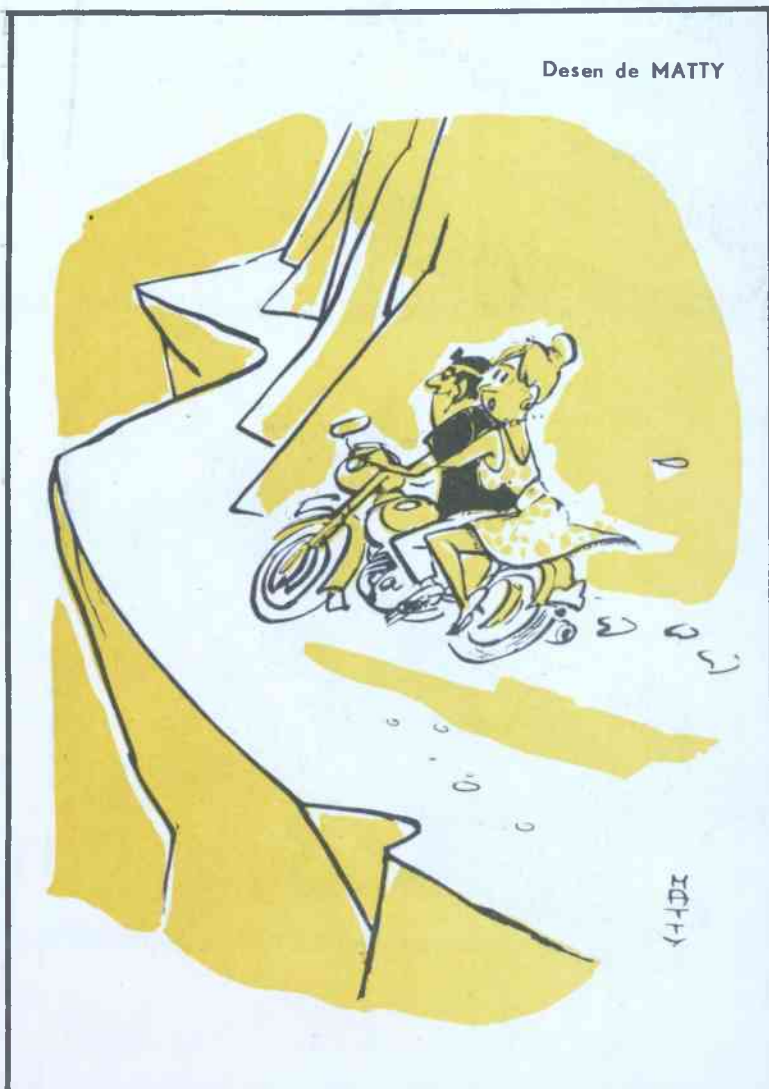
Zic:

— Într-un fel e normal.

— Normal? Ce normal e ăsta, cînd de la fabrica „Metrajul“ n-au mai adus nimic nu mai țin minte de cînd?

Mi-a venit s-o îmbrățșez. La fabrica „Metrajul“ lucrez eu și

Desen de MATTY

— Iubitule, tu crezi că există oare și o viață viitoare?

Greierele talentat
a-nvățat,
a studiat,
a muncit cu-adevărat
și a absolvit ușor
anii de conservator
devenind compozitor.
Prima ce s-a bucurat
a fost harnica furnică.
Dînsa, fără nici o pică,
drept la el a alergat
și cald l-a felicitat:
— „Bravo“!
Ai compus drăguț,
însă textul e slăbuț“.

GREIERELE ȘI FURNICA

— „Deh...
răspunse el modest —
critica nu o contest,
dar mă mir,
am un textier
care scrie despre cer
și
vorbește despre lună
într-o prozodie bună,
despre stele,
scrie despre floricele,
micșunele și pansele.
O fi dînsul cam banal
și cam fără fantezie
Dar cînd am nevoie, scrie!“
— „Cine e?“
— „Un papagal!“

EUGEN POPESCU

Moment că

Soțul și soția stau la o masă.
Ea coase, el citește.

EA: Auzi, Costică...

EL (citind ziarul): Da dragă...

EA: Știi, vine toamna!

EL: Aha...

EA: Și noi stăm...

EL: Dar unde vrei să mergem?

EA: Nu să mergem... Ziceam

să punem și noi niște castrave-

ciori acri...

EL: Păi dacă-s gata acri, de ce

să-i mai pui? Să-i mîncăm...

EA: Of și tu! Să-i punem la

acrit...

EL: Lasă, că luăm de la resta-

urant! Revin și mai ieftini.

EA: Și să n-avem și noi în

casă o acritură?

EL: E la Alimentara din colț!

Casierița! Întreab-o de mărunțiș

și să vezi acritură...

(pauză: el citește, ea coase)

EA: Auzi...

EL: Da...

EA: Dar niște gogonele...

EL: Ce gogonele?

EA: Să punem niște gogonele

la butoi...

EL: Nu. Că nu le punem la

butoi...

EA: Dar la ce?

EL: La ficat...

EA: Dar măcar să avem așa,

din cînd în cînd...

EL: Eu de crize de ficat n-am

nevoie nici din cînd în cînd...

la uite (ii arată ziarul), iar a

căzut un avion în Pacific...

EA: Ai văzut? Dacă e să fie,

vine și fără gogonele...

EL: Vrei să mă lași să citesc?

EA: Citește, dragă! Dar să

punem măcar o sută de bucăți...

EL: Pentru o sută de bucăți

să mai avem bătaie de cap?

Luăm de la restaurant...

EA: Dar cum le pun eu...

EL: Lasă că și la restaurant

le pune bine... Și revin mai

ieftin!

EA: Nu-i gospodărește, dragă...

EL: Cum e mai ieftin, așa-i

gospodărește... Mă lași să citesc?

(pauză)

EA: Auzi?

EL: Ce-i?

EA: Dar de niște gogoșari, ce-ai

zice?

EL: Iar începi?

EA: La borcan!

EL: Lasă-mă să citesc...

EA: În oțet...

EL: Nu punem nimic...

EA: Să avem, dragă, și noi

un gogoșar în casă...

EL: O să avem. Luăm de la

restaurant...

EA: Iar de la restaurant?

EL: Da, că oricum revine mai

ieftin...

EA: O să ne ridă toți vecinii

că mîncăm murături de la resta-

urant...

EL: Lasă-i să ridă... Fiecare

face ce vrea cu banii lui. Mă

lași să citesc?

EA: Dar ce mai scrie?

EL: E o chestie cu fotbalul.

A început campionatul!

EA: Aha! Ei, vezi? Eu zic să

punem!

EL: Ce să punem?

EA: Gogoșari!

EL: Ți-am spus că luăm de la

restaurant! Revine mai ieftin!

Lasă-mă în pace!

(pauză)

EA: Auzi!...

EL: Pepeni!

Desen de C. CAZACU

— Fapte, fapte... pe hîrlîi, nu dau laptel

Dialog

Amicul, între supă și friptură,
Discută chestii de literatură:
— Cutare este un poet model
X scrie palid, Y, curățel,
Z n-ar fi rău, dar face imprudența
De-a-și dilua prin amănunt esența;
El are-un caracter meditativ
Și-l definesc ca pe-un introspectiv...
— Să știi, spun eu, că nu-s de-acord cu-aceste
Calificări...

— Dar criticul H este.
Părerea ta nefiind publicată
Nu este încă autorizată
Și mi se pare logic și firesc
Prietene, să nu mi-o însușesc.
— Vreau să te-nreb un lucru la concret:
Tu ai citit volumele lui Z (zet)?
— Le-am răsfoit, nu-mi amintesc prea bine,
Dar dacă H citește pentru mine
Subliniindu-mi ce-i de reținut
Nu-nseamnă că evit un timp pierdut?
— Nu-nseamnă, și-am să-ți demonstrez pe loc:
Aștepti să-ți vină mușchiul de la foc,
Desigur prevăzut cu garnitură,
Așa cum e dichisul la friptură.
Vreau să te rog să mi-l cedezi, în schimb

Bunic

EA: De unde știi!
 EL: Păi dacă m-ai luat de la astraveciori, gogonele, gogoșari, cum știam că urmează pepenii...
 Tu punem!
 EA: De ce, mă rog?
 EL: Ți-am spus! Dacă o să vem nevoie, luăm de la restaurant, că revin mai ieftin!
 Să sune telefonul. Ea ridică receptorul)

EA: Alo! A, bună, Maria Iragă! Ce să facem, stăm și noi în asă! Ce? A, nu, murături nu putem! Costică spune că o să luăm de la restaurant, că revin mai ieftin!... (către el). Auzi, Costică, pune soră-ta că de la Alimentera revin mai ieftin, nu de la restaurant...

EL: Noi o să luăm de la restaurant!

EA (în receptor): Nu, Mario Iragă, el o ține pe a lui... Ce?... la... da... (lui Costică), te întreabă soră-ta care-i restaurantul ăla unde revin mai ieftin ca acasă?

EL: Restaurantul „Păstrăvul“!

EA: Auzi, Mario, la restaurantul „Păstrăvul“. Cum?... Da!... (către el) Auzi, Costică, te întreabă soră-ta de ce tocmai la restaurantul „Păstrăvul“?

EL: Pentru că la restaurantul ăsta sînt eu responsabil de săptămîna viitoare! Mă lași să citească?

SADI RUDEANU

Culinar

Imi iau angajamentul să te plimb
 Cu trudă, cu migală și răbdare
 Prin stilurile artei culinare.
 Îți voi vorbi de mușchiul tău, voi spune
 Că fără îndoială e-o minune,
 Că bucatarul, creatorul lui,
 I-a dat o frăgezime ca de pui,
 Că cimbrul, cu piperul și cu untul
 Simbolizează poate amănuntul
 Ce ilustrează plastic în final
 Ideea unui mușchi esențial.
 Îți voi vorbi de aspectul lui frumos
 Și-apoi de conținutul-i savuros
 În timp ce tu, ilustrule zevzec,
 Vei înghiți substanțial în sec,
 Apreciind că nu-i atît de bine
 Să se-ospăteze altul pentru tine
 Chiar dacă reușește-ntr-adevăr
 Să-ți spună ce-a simțit de-a fir a păr.

— Exagerezi puțin, fără îndoială,
 Mîncarea e-o nevoie esențială
 Pe care-o simte omul zi de zi.
 — Cultura-i, însă poate și mai și!

MIR CEA PAVELESCU

ATĂTĂTORI
 LA
 RAZBOI

SUPERSTIȚII

BIROCRATI

IMPERIALIȘTI

COLONIALIȘTI

FASCIȘTI

A. POCH 62

40 DE ANI DE LA APARIȚIE

— „Colecția” mea...

De la etajul

Plîngere

Peste drum de blocul nostru se află un spațiu verde, o mică grădină cu flori, cu verdeață, cu copii, cu mame, cu bunici, cu nisip, căldărușe și celelalte elemente care fac parte din peisajul obișnuit al unui spațiu verde. Copiii, între doi și trei ani, vin de obicei însoțiți de mame. Între vîrsta de trei și patru ani sînt însoțiți de mama și de tata, întrucît, la patru, copilul e de două ori mai neastîmpărat decît la doi ani. Între patru și cinci ani, copilul este însoțit de bunici, deoarece părinții nu mai au răbdare să-l supravegheze, plus că au bilete la „Mongolii“.

Un singur copil vine totdeauna nefînsoțit: Gigel. Părinții săi locuiesc la etajul doi în blocul de care pomeneam mai sus.

Gigel e un copil precoce, susțin părinții, și nu are nevoie de însoțitor în grădiniță. Și, într-adevăr, e copil precoce. La vîrsta de cinci ani zburdă atît de precoce că întrece o herghelie, la cinci ani sparge geamurile atît de precoce încît te face praf și pe tine și geamurile, la cinci ani înjură atît de precoce încît și se ridică părul măciucă, chiar dacă ai chelie.

N-aș putea spune că mămica nu se preocupă de educația lui. Nu! Doar atît că Gigel se joacă la parter, iar mămica îl educă de la etaj.

Sus, în balcon, la etajul doi, mămica se odihnește pe un scaun, iar jos, în grădiniță, Gigel se dă peste cap în nisipul de pe alei. Vocea maternă sparge văzduhul:

— Gigeleeee! Așa te-am învățat?

— Dar cum m-ai învățat, mămico?

— Tovarășe, te rog, continuă ea de la etajul doi, trage-l dacă vrei de ureche pînă cobor eu să i le rup. Gigele, de ce-ți torni nisip în sîn?

— Că-n buzunare nu mai încap!

Și discuția continuă pe traseul spațiului verde — etajul doi. La a patra luare de poziție, primii vecini apar în balcoane:

— Vecino, dacă vrei să-i faci educație, educă-l fără intermediari, că ne doare capul. Ce naiba? Il tragi de urechi prin virament?

— Dar ce-ați vrea, sare vecina, să-l las needucat?

— Educă-l sănătoasă, dar nu prin teleghidaj: Ștai colo jos, alături de el, pe bancă.

— Nu, eu aplic altă metodă. Il las singur, să-i dezvolt personalitatea, iar eu îl supraveghez de sus în jos.

— Supraveghează-l, cucoană, de sus în jos, dar să fie liniște, că ne vine să sărim de jos în sus!...

În răstimp, Gigel a înhațat căldărușa unui copil și i-o indeasă victimei pe cap.

— Gigeleeee! Gigeleeee!... izbucnește mămica, îți faci de cap!

— Nu-mi fac eu de cap, îi fac lui de cap, răspunde copilul, arătînd spre căldărușa băgată adînc, pînă sub bărbie.

— Gigelè, vino iute sus să-ți trag o bătaie.

— Nu vin, mămico, fiindcă pînă ajung sus îți trece supărarea și înseamnă că urc de pomână!

— Gigele, vorbește respectuos cu mămica și nu mă face să strig, că răgușesc!

— Unde ar da Dumnezeu, poate că așa o să avem și noi liniște! Din primăvară pînă-n toamnă, ne rugăm pentru răgușeala asta, așa cum se roagă spectatorii de Oaidă să nimorească în poartă.

Într-o zi, o delegație de locatari ne-am prezentat în audiență la mămica lui Gigel.

— Vecino, supraveghearea copilului nu se

face ca pe stadion: Hai Gigele, trage Gigele, nu te arunca Gigele, las-o baltă, Gigele!

De cînd cu sistemul ăsta de educație, noi, colocatarii, fiindcă tot nu mai putem dormi după masă, am început să completăm un fel de pronosport: la „cobor la tine“ punem 1, la „trage-l, te rog, de urechi“ punem 2 și la „de ce te scobești în nas, Gigele, — că am uitat batista sus, mamă“ punem X, că se termină la egalitate, adică Gigel se scobește și mămica strigă...

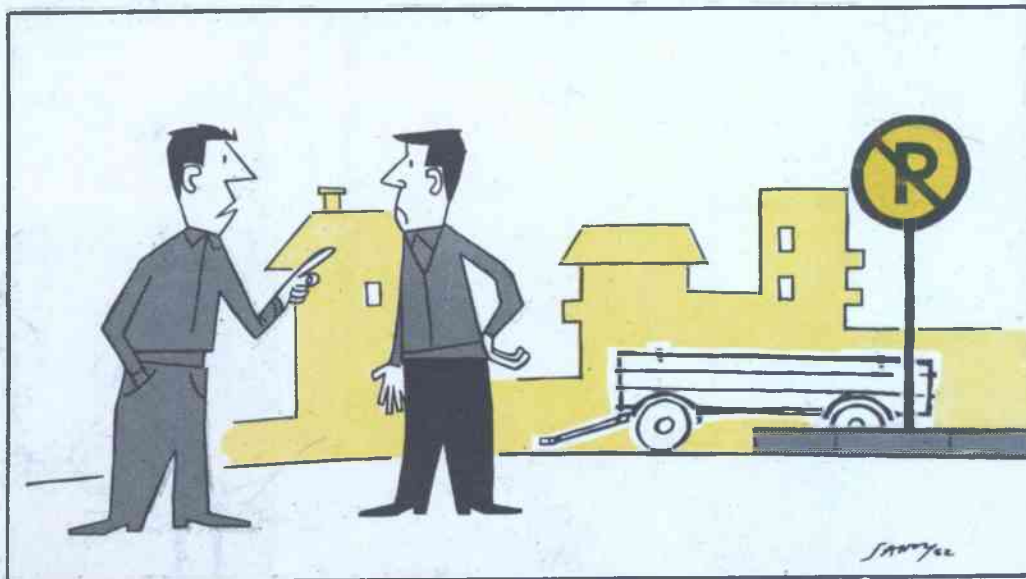
Deocamdată, pronosportul ăsta îl jucăm cu 0 rezultate sau, mai exact, fără nici un rezultat: Gigel face în continuare tumbe în nisip, mămica își continuă educația sonoră de la balcon, iar noi stăm baricadați în casă cu ferestrele închise. Cîțva timp o să ne fie mai greu, că pe urmă vine iarna și nu le mai deschidem!...

— Gigeleeee!...

Mă scuzați, trebuie să termin, că a început ora de educație...

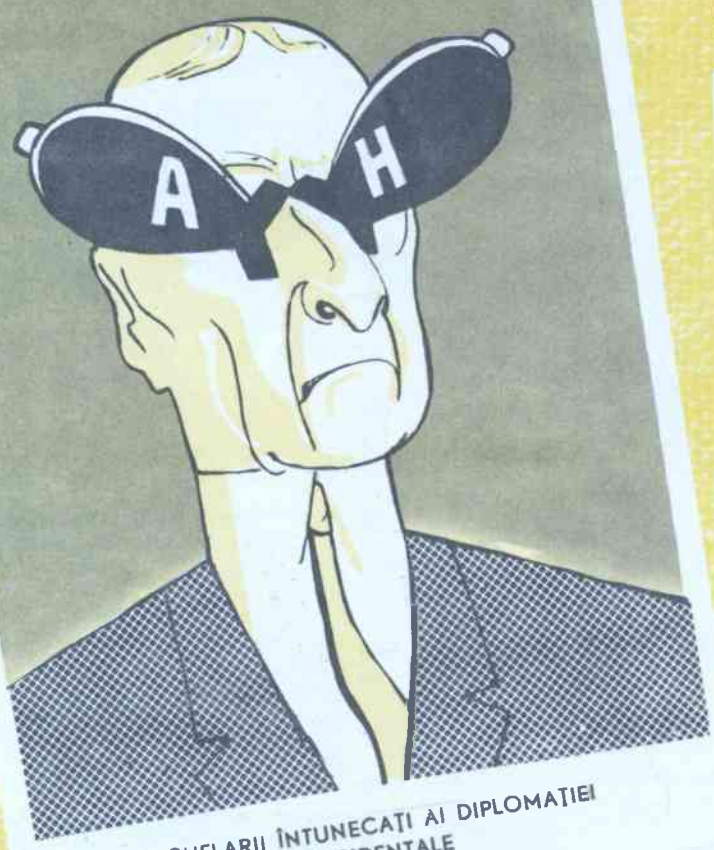
I. AVIAN

Două remorci și un tractor al Întreprinderii de utilaj construcții București stau nefolosite, la Giurgiu.

— Asta ar fi trebuit lăsată pe altă stradă, aici e staționarea interzisă!

Desen de Al. STOLARCZEK

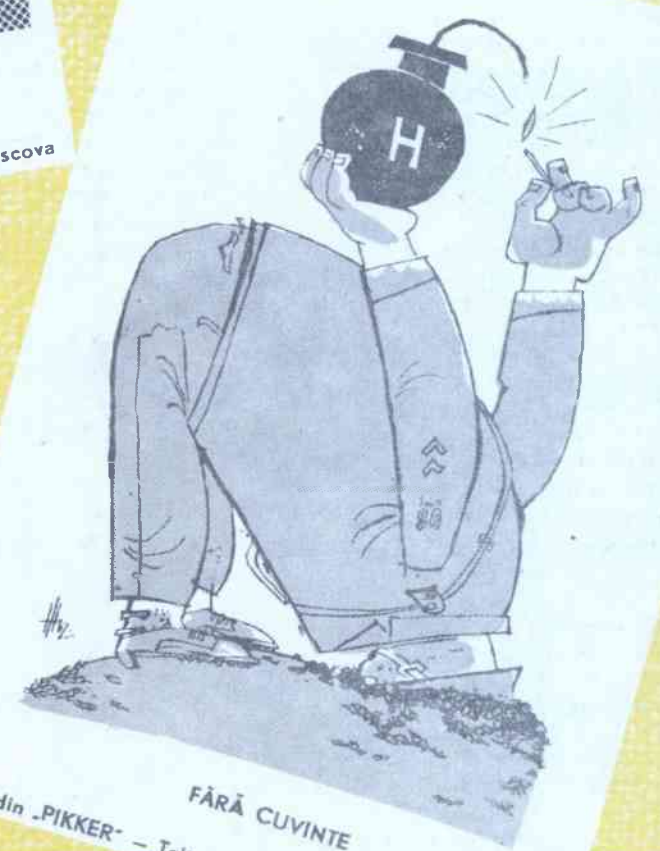

OCHELARI INTUNECATI AI DIPLOMATIEI OCCIDENTALE
Desen din „KROKODIL” — Moscova

AXA PARIS — BONN

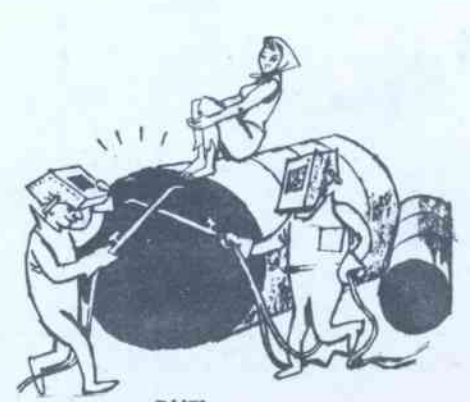
Desen din „DIKOBRAZ” — Praga

Desen din „PIKKER” — Talin
FĂRĂ CUVINTE

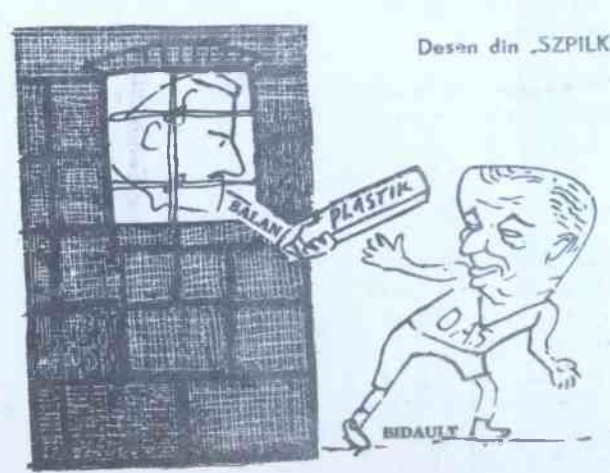

DRAGOSTE

DUEL

Desen din „STIRSEL” — Sofia

Desen din „SZPILKI” — Varşovia

ŞTAFETA

DIN ZONA DOLARULUI

*Fel
de fel
foarte
la fel*

Școala în flăcări

Doi elevi de la școala din Gentbrugge (Belgia) au luat note atât de proaste la teze, încât au exclamat:

— Să le ardă focul de teze, și s-o ardă focul de școală!

Zis și făcut. Au venit cu puțină benzină, au turnat-o pe dulapul cu teze și au dat foc. Așa au început să ardă tezele. Și tot așa a început să ardă și școala. Pe urmă, a terminat să ardă școala, din care în scurt timp n-a mai rămas decât cenușă. În felul acesta, elevii au scăpat de școală. Acuma li asaltează ziaristii și operatorii cinematografici pentru interviuri. Nu de alta, dar reporterii sînt convinși că elevii sînt deștepți... foc

Conservator pentru patrupede

Patrupedele din Oxford (Anglia) nu vor mai fi niște analfabete inculte. Vor fi niște analfabete... culte. Pentru uzul lor, s-au pus bazele unui conservator de animale. La conservator sînt

primiți: cai, cîini, pisici, iepuri albi, capre, țapi și oi. Din motive neînțelese, berbecii nu sînt primiți, așa că oile care doresc să fie admise la conservator trebuie să fie ori domnișoare, ori văduve. La școală, patrupedele înscrise învață arta dramatică, cinematografia și altele.

Se precizează că patrupedele pot fi primite indiferent de starea materială a proprietarilor lor. Învățămîntul pentru patrupede este gratuit. O măsură care, în Occident, nu s-a aplicat încă și la bipede...

Statistica chiriei

Lucrările societății elvețiene de statistică și economie politică au stabilit în vara aceasta că chiria unei locuințe corespunzătoare revine pentru un salariat modest cam 30-40% din salariu. Societatea a explicat și cauza: o statistică arată că terenurile sînt scumpe, altă statistică demonstrează că locuințele sînt puține, alta că construcțiile sînt costisitoare. Tot o statistică arată totuși că în această problemă există și un mare număr de realizări. Ce realizări anume, nu precizează. Dar e clar: se face un mare număr de... statistici.

— Aici scrie că capitalismul popular și muncitorii au buzunarele pline...

Desen de V. V.

Poliția spaniolă a depistat câteva cazuri când bursele studenților se dădeau nu pe bază de merit, ci pe bază de... șperț. Astfel, puținele burse le primesc nu studenții săraci, ci acei care au bani să plătească. Cu alte cuvinte, bursa studenților se acordă la... bursa neagră.

În Germania Occidentală s-a înființat un concurs pentru o insignă militară, conținând un cuvânt semnificativ care „să amîn-

tească gloria trecutului și să îmbărbăteze pentru viitor“.

Pînă acuma nu s-a găsit nici un cuvânt. Nu că am vrea să participăm la concurs, dar în ce privește gloria trecutului, cel mai potrivit ar fi: Kaput.

Ziarele occidentale recunosc că cei 160 generali și amirali ai Bundeswehr-ului au fost toți, fără excepție, generali și ofițeri superiori de-ai lui Hitler. Toți sînt bine văzuți. Cu deosebirea că

înainte erau bine văzuți de Hitler și acuma sînt bine văzuți de Adenauer...

Caii sînt din ce în ce mai puțin folosiți în lume, observă un ziar din Chicago, care a propus recent instituirea unui „ajutor mondial“ pentru cai șomeri. Se menționează că ajutorul va fi acordat numai pentru cai. Probabil ca nu cumva să profite de el și șomerii (oameni).

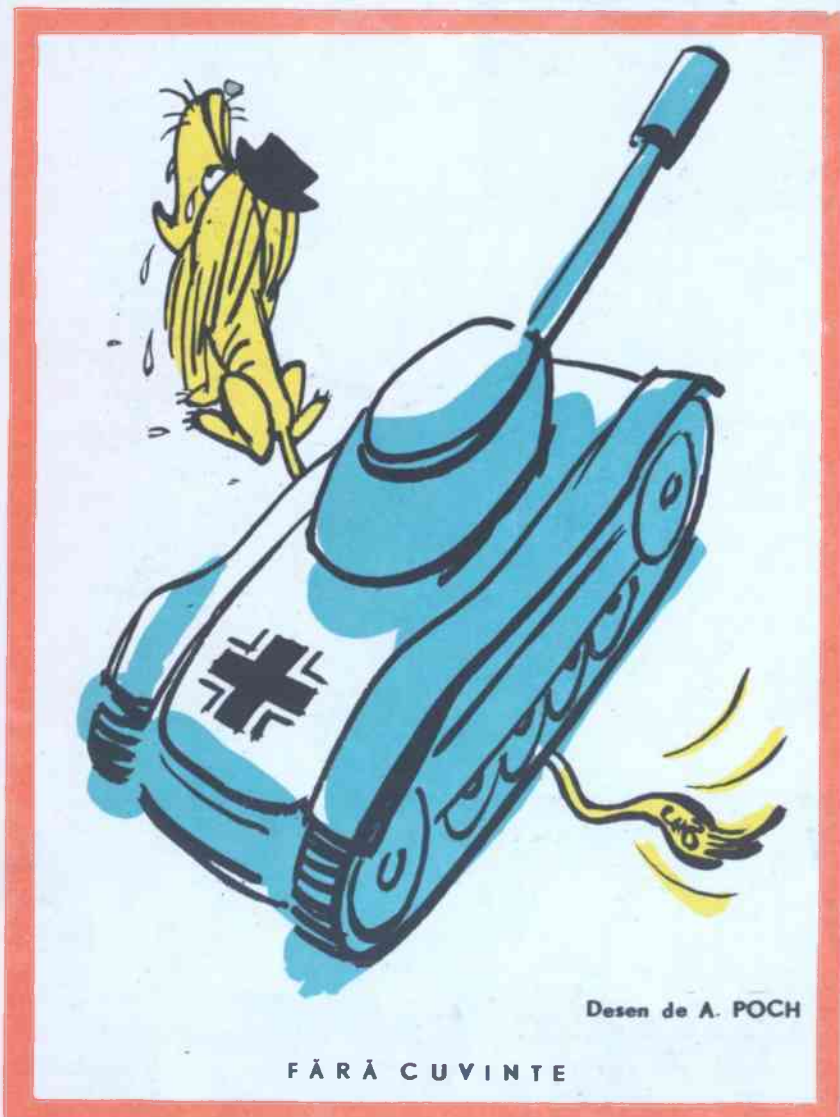
Compozitorul american de muzică ușoară Jack Brown și-a pus în plan revalorificarea muzicii lui Beethoven. „Revalorificarea“ constă în aceea că Brown ia melodiile din muzica clasică și le transpune în ritm de jaz. În felul acesta, Brown e convins că l-a revalorificat pe Beethoven. Acum cine l-o revalorifica pe Brown? Trebuie revalorificat, pentru că altfel producția lui merge direct la...solduri.

Larry Hanking din Senatobia (Mississippi-S.U.A.) a spart de curînd o bancă. Sub amenințarea pistolului, el a somat doi casieri să-i remită conținutul celor două case pe care l-a pus într-o valiză, împreună cu pistolul și a dispărut. Credeți că Larry e un bandit fioros? Vă înșelați. Larry e un... copil. Are 14 ani și e elev la liceu. A fost și filmat. Cei de acasă nu știu nimic. Tatăl său, pentru o astfel de ispravă, poate că o să-l pună la colț sub amenințarea pistolului (admițînd că Larry s-ar opune). Sau poate o să-l felicite, făcîndu-i și un cadou. De exemplu, alt pistol, mai bun!

Pentru a treia oară de la înființare, armata vest-germană a schimbat uniforma. Prima uniformă era după modelul american. A doua, după modelul britanic. Noua uniformă este leit poleită după modelul hitlerist. Parcă numai uniforma?

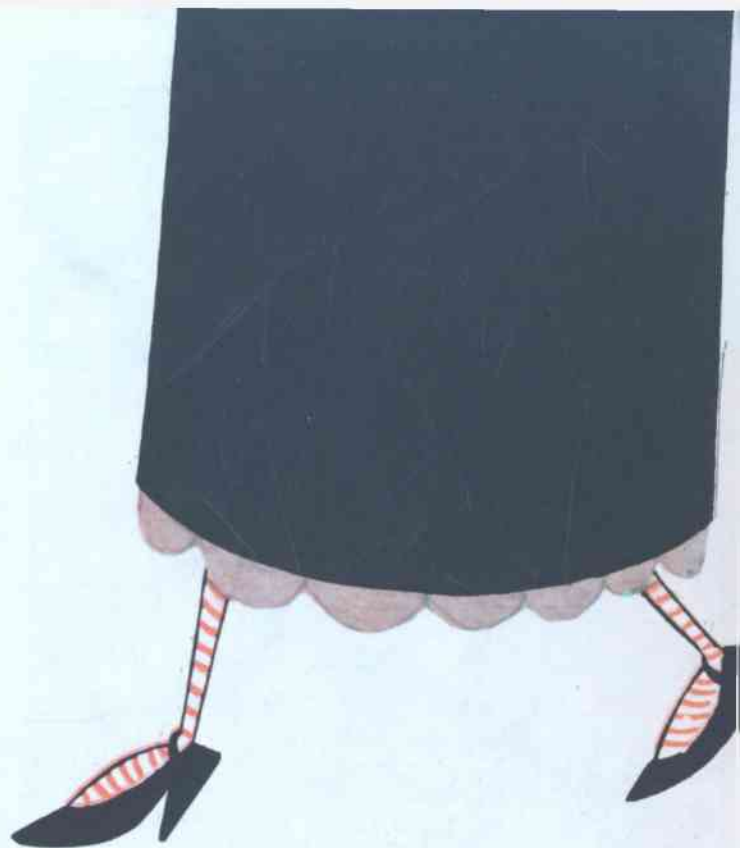
Cian Kai-și a hotărît ca anumite virfuri ale armatei sale să se ducă din cînd în cînd în America pentru a-și însuși arta militară. Și se vor duce, de ce să nu se ducă? Tot sînt ei pe ducă!

Manevrele unităților vest-germane de tancuri pe teritoriul Angliei.

Desen de A. POCH

FĂRĂ CUVINTE

— Bonn-a vine de la... Piața Comună!

DE-ALE LOR

Datoria Iranului față de S.U.A. trece de 600 milioane de dolari.

Că de ani tot ajutorul Este... cură de slăbire.

Din politica ce-o face Întreg globul bine știe Că de la un timp încoace E vîndut... pe datorie.

În Spania salariul unui polițist este de două ori mai mare decît al unui profesor cu vechime.

În cadrul ajutorului pentru Vietnamul de Sud au venit din S.U.A. 48 000 cutii cu pilule pentru menținerea siluetei.

Această diferență ce-i desparte O rezumăm în cîteva cuvinte: Deh, profesorul te-nvață carte, Iar polițistul te „învață... minte“

Cînd s-au descărcat, poporul Le-a privit mut de uimire,

V. T.

ȘI EPITAFURI

Unui epigramist care își publică aceleași catrene de mai multe ori.

*Eu mă pricep în acest gen
Așa că nu mai stau pe gânduri:
Păi doar de asta e catren,
Să-l tipăresc în patru rinduri.*

La unele chioscuri de ziare și tutungerii nu se găsesc coli de cerere.

*Nu fac cerere să vie
Coli de cerere. Și poate,
Într-un fel au și dreptate!
Cererea... pe ce s-o scrie?*

Lungu Ovidiu
Craiova

Lui Niță Scandal

*Huiduiește din tribună...
Răgușit și congestiv
Totuși jocul merge strund:
Huiduiește preventiv.*

Florin Caragea

Unui ospătar ținros

*Dorința mea de om flămînd e sacră
Și nu „înghit” aceste-apucături...
Dacă-am cerut s-aducă murături,
Să nu-mi servească și o... mură acră!*

George Enache

Unui dentist cu „trăsături discutabile”

*Cele opt ore de servicii, Pandelee
Și le consumă zilnic cam așa...:
Vreo patru ore trage... de măslea
Iar celelalte patru... la măslea.*

Huza Vasile
Bistrița

Unui veșnic nemulțumit venit la odihnă pe litoralul Mării Negre.

*Cînd gînditor spre mare te uitai
Voiam să-ți pun discret o întrebare
Tu, nu cumva, nemulțumit, visai
O mare mult mai neagră și mai mare?*

Toloacă Grigore

Unui înotător infumurat

*Paradoxul de-acest fel
Nu ne miră din păcate:
Deși gol pe jumătate
Totdeauna-i plin de el.*

EPITAFURI

Unui somnoros

*E ușor de presupus:
A visat că doarme dus.*

Unui superficial

*O treabă-n fine a reușit
S-o ducă pînă la sfîrșit.*

Maria Pordea

Unui chiulangiu

*Ilie Stan a decedat...
De-acum lipsește motivat.*

Unuia care obișnuiește să nu cumpere bilet de tramvai.

*A ajuns aici ușor
(Nu i s-a ntimplat nimic)
Asta fiindcă pe dric
Nu există controlor.*

Marin Negoită
București

Lipsa de calificare duce la rebuturi care ridică prețul de cost.

Desen de I. DAVIDESCU

— Cine te-a cocoșat acolo?
— Lipsurile tale!

In ultimă instanță

Reportaj senzational de la trimisul nostru în... judecată

UN ACROBAT CU GHINION

Chiriță Gheorghe, remizier la I.S. Loto-Pronosport, a fost în felul lui un acrobat. Mai întîi a jucat pe sîrmă și nu s-a întîmplat nimic. Cînd a pus însă și pe alții să joace, a scrîntit-o. Dar să vedeți despre ce este vorba.

Socotindu-se băiat norocos, a pornit pe sîrma cu bilețele „Loz în plic”, pe care le avea de vînzare, și a început să le desfacă pe cont propriu. În momentul cînd a ajuns la al 89-lea, și-a dat seama că e în... aer și va trebui să le plătească. Cum el nu este omul care, pierzîndu-și echilibrul, să-și piardă și capul, s-a gîndit imediat la plasă. Astfel, a lipit bilețele la loc și le-a repus în vînzare, trăgînd de data aceasta clienții pe sfoară. Numai că pînă la urmă sfoara s-a rupt și Chiriță a nimerit în fața instanțelor judecătorești, unde a cîștigat la sigur: opt luni închisoare corecțională. Șase pentru înșelăciune, două pentru lipsă în gestiune. Pe masa instanței de judecată, lozurile „corp delict” îl privesc cu ironie.

— Ce fel de bilete sînt astea? întrebă sever judecătorul.

— Necîștigătoare! suspină Chiriță cu cea mai fermă convingere.

Păcat că nu s-a convins de prima dată!

CINE SEAMĂNĂ VÎNT

Boerescu Dumitru, salariat la Întreprinderea nr. 7, C.M.B., depozitul Titan, a avut într-o zi o idee extraordinară. S-a gîndit că semînd vînt s-ar putea să culeagă bani. Așa se face că pentru sămință a depus mai întîi 50 lei pe un libret CEC. Pînă aici lucrările au fost

normale. De aici încolo încep „lucrările”. Astfel a falsificat CEC-ul, transformînd suma de 50 de lei în 6.500 lei. Cînd s-a prezentat însă la recoltare, tovarășii de la agenție i-au arătat, spre surprinderea lui, că cine seamănă vînt, culege furtună.

Pentru încasarea acestei recolte, a fost trimis în judecată unde a luat un „taifun” de toată splendoarea. După aceste schimbări, va avea probabil timp frumos... de gîndire.

CU OCAUA MICĂ...

— Crăciun Nedelcu! strigă secretarul completului de judecată.

— Vinee! se aude o roce din fundul sălii.

Pe spațiul dintre bănci alunecă un om cam între două vîrste și cam pe două cărări.

— Știi pentru ce ai fost trimis în judecată?

— Pentru vin! oftează Nedelcu.

— Ba pentru apă! rectifică omul legii. În timp ce te afli în exercițiul funcțiunii dimitale de canagiu la Bufetul „Caraiman” ai fost găsit de către organele de control cu vinul diluat. Pentru asta îți se cuvin patru luni de închisoare corecțională, plus cheltuielile de judecată. Ce ai de zis?

Nedelcu n-a mai zis nimic. Cuvintele judecătorului l-au trezit de-a binelea. Își dă seama că pedepsele ce i se cuvin, o să le ia fără alt amestec, deoarece instanța n-are de gînd să le... diluzeze. Acum nu

mai vede turbure. Vede clar. Și mai cu seamă o să vadă clar că pe drumul pe care a apucat mai mult stă decît îi merge.

REPORTER

ASTA S-O CREZI DUMNEATA!

Alde Ghină Paraschiv a cîntat la clarinet. Acu' nu mai cîntă la clarinet. Decît așa, de plăcere, cînd e invitat să-și dea concursul la cîmin. A făcut și cărămizi, sute, zeci de mii de cărămizi, pentru un negustor, unu Chiriță Toptangiul, de le ducea cu căruțele la tirg. Acu' nu mai face nici cărămizi. De ce să mai facă? Nu-i și el colectivist, la un fel ca Ispas, ca Gruia, ca Gică Mușat?

... Atunci, cum?... de ce?... Ce i-a găsit să-l aleagă tocmai pe el?... Ce, cărămidăria e treabă de colectivist?... Ai pomenit dumneata colectivist să se laude c-a depășit planul cu atîtea mii de cărămizi la hectar?... Sau c-a sporit producția cu atîta la sută pe cap de cărămidă furajată?... Ai pomenit?

... Te-ntreb. Cum se întrebă și Paraschiv acum. Ce le veni, mă, să-l treacă la cărămizi?... Nu și-a făcut planul la livadă?... S-a plîns careva de el?... Cine?

Paraschiv iuțește pasul. Nu-i nimic, află el acu' cine. Numai de l-ar mai prinde pe tovarăș' președinte, pe Victor, la gospodărie... Și din ce merge, d-ai-a se înfuriie mai rău...

L-a lucrat cineva. Ce-mi umbă dumnealui, tovarăș' Pruneș-contabil', cu... „importanța lărgirii avutului obștesc“, „reducerea investițiilor“ și alte chestiuni?

Sau cum a pus problema tovarăș' Victor-președinte:
— Avem nevoie și de cărămizi, tovarășe Paraschiv, nu numai de fructe.

Sau aștălalt, de era de față, inginerul-agronom Cîrstoiu. Un smecher!... zicea:

— Eh, parcă mai e nevoie să-l lămurim noi pe tovarășul Paraschiv. Dumnealui e colectivist vechi. Nu, tovarășe Paraschiv? Ehe, ce mai grajduri o să trîntim din cărămizile dumitale...

Paraschiv tăcea. Tăcea și clipea mărunț. Un cuvînt n-a scos. Că de asta și președintele, ce și-o fi zis?... Gata, l-am lămurit!...
— Te duci acasă, tovarășe Paraschiv, îți formezi echipa, și de săptămîna ce vine începeți să-i dați bătaie. De acord?

Aici gîndurile lui Paraschiv fac un scurt popas. Reconstituie în amănunt: biroul președintelui... dincoace, la masa de lingă geam, contabilul... inginerul Cîrstoiu... și răspunsul lui care pică neașteptat:

— Asta s-o crezi dumneata, tovarăș' Victor-președintele!

... Toc-toc!... O barză toacă de seară pe acoperișul casei de nașteri. La ora asta rar dacă mai află pe careva în drum. E film la cîmin. Alde Paraschiv lasă șoseaua și dă de-a dreptul pe la Stănescu. Numai de l-ar mai prinde pe tovarăș' Victor-președinte la gospodărie. Da' să-l prindă singur în birou, fără zmau' ăla de contabil... Află el cine l-a lucrat... Să vezi, numai!

... Victor Agăvrilăi sau tovarăș' Victor-președinte, cum s-au învățat oamenii să-i spună, e singur în birou.

— Gata, ce mai!? Scăpași, îi strigă lui Paraschiv. Îl trimisei pe moș Tănase ăl mic, curieru' să te anunțe. S-a făcut. Rămii mai departe la livadă...

Alde Ghină Paraschiv doar că nu strigă de supărare. — M-am consultat și cu tovarăș' instructor Tomescu. Nu e, mă, de tine, cărămidăria... Nu face! Acolo ne trebuie unul ca...

— Mihăilă! îl servește prompt Paraschiv.

— Aș, ce te potrivești!? De unde pînă unde, Mihăilă! La cărămidărie e nevoie de un om coloz, inimos, de nădejde... Ca Bucur, mă!

— Bucur? I se pare că n-a auzit bine, lui Paraschiv. Nu se poate. Păi ăla-i frunțaș.

— Ei, și? Ce, o să fie foc, dacă-l detașăm pe două-trei luni la cărămidărie?... Parcă la tine ar fi fost foc?... (Paraschiv închide ochii) Numai că tu... (Paraschiv deschide ochii) tu... nu mai corespunzi...

Celălalt nu prea înțelege. Întrebă:
— Cum, adică, nu mai corespund? Unde?
— Păi... la cărămidărie, unde!? Cum zicea și tovarăș' Tomescu, instructoru'...

Urechile lui Ghină Paraschiv se fac roșii.
— Cum zicea tovarăș' Tomescu?

— Că să ne orientăm bine ce fel de om punem acolo, la cărămidărie. Punct important, zicea...

Și se oprește lingă fereastra deschisă.
— Mă, ă! mic! Moș Tănase! — strigă. Veniși?... Îl repezii după alde Bucur — explică el lui Paraschiv. Să alcătuiim echipa.

Vorbînd, alege din maldărul de hîrtii împrăștiate pe birou, un dosar.

— La uite aici! ăsta-i planul nostru de construcții... Uite grajdurile... îngrășătoria de porci... Îți place? Ce zici? Patru grajduri trebuie să ridicăm pînă la sfîrșitul anului. Și bani de unde?... Că n-avem decît pentru două... De unde scoatem restu' — a?...
Pauză. Colectiviștii se întorc de la film, îi zăresc, de afară, pe alde Paraschiv ascultînd cu bărbia în pumni explicațiile președintelui.

— ... înțelegi? Cum am făcut az'toamnă cu aracii. În loc să-i dăm în afară, i-a cioplit din salcîm, Prodea, ciobanul, cu echipa lui. Și vacile — alea două „pînțgan“ fătate, de le-am cum-părat pentru fermă, n-au costat de fapt decît banii care ar fi trebuit să-i dăm pe araci. Cu grajdurile — președintele se uită cu coada ochiului la Paraschiv — cu grajdurile, zic la fel. Că dacă om face cărămizi aici, la noi, o să ne coste mai puțin. Adică o să facem economii. Și-n loc de două, facem trei, patru grajduri... Cîte or ieși...

— Putem scoate și îngrășătoria din economii, se înfierbîntă Paraschiv. Eu, de-o probă, zece mii de cărămizi le-aș arde pînă...

— Mă, Moș Tănase! strigă iar de la fereastră tovarăș' Victor-președinte. Tot nu veniși, mă? Să știi că nu dă de Bucur, — se întoarce el neliniștit.

Și-n clipa următoare grupul de colectivști care s-a oprit în pîrculețul din spatele „Universalului“ întorc mirați capetele. Răzbate pînă aici vocea puternică de bas a lui Paraschiv:

— Fii om serios, asta-i treabă s-o faci Bucur...? Ce știe Bucur?

Scurtă pauză marcată, pesemne, de răspunsul celuilalt. Apoi, din nou Paraschiv:

— Ce vorbești?! Cum nu mai corespund? De ce nu mai corespund?...
— ...
— ... Mi-ai spus așa: că de săptămîna ce vine îi dăm bătaie... Cum? Ezact!... Și eu ce ți-am răspuns?

— ...
— ... Și ți-o spun și acum: asta s-o crezi dumneata, tovarăș' Victor președinte... Adică, s-o crezi dumneata că abia de săptămîna ce vine o să-i dăm bătaie. Eu vreau să ne apucăm chiar de mine... Si-gur! De asta și venisem acum la dumneata — să stabilim echipa.

... Din nou liniște. Grupul din pîrculeț își continuă nestin-gherit taifasul. Între ei, un bătrînelca la șizeci și ceva de ani, proaspăt înapoiat de la o casă de odihnă. E moș Tănase ăl mic — curierul. Se interesează ce mai e nou pe la colectivă... Sint două-sprezece zile de cînd n-a mai dat ochii cu președintele...

Da' naibii, tovarăș' Victor-președinte!

Da' și Paraschiv!...

S. M. RUSU

O DUMINICĂ DE VARĂ mai pe seară

Ora 17
E căldură mare
Și sint singur cuc.
(Dinsa e la mare)
Merg să-beau un suc.

Ora 17,30
Umblu ca năucut,
Stacojiu la față.
N-am putut bea sucul
Fiindcă n-aveau gheață.

Ora 18
L-am văzut pe Gică.
Scumpă revedere!
— Ce facem? (Adică:
„Hai să bem o bere“).

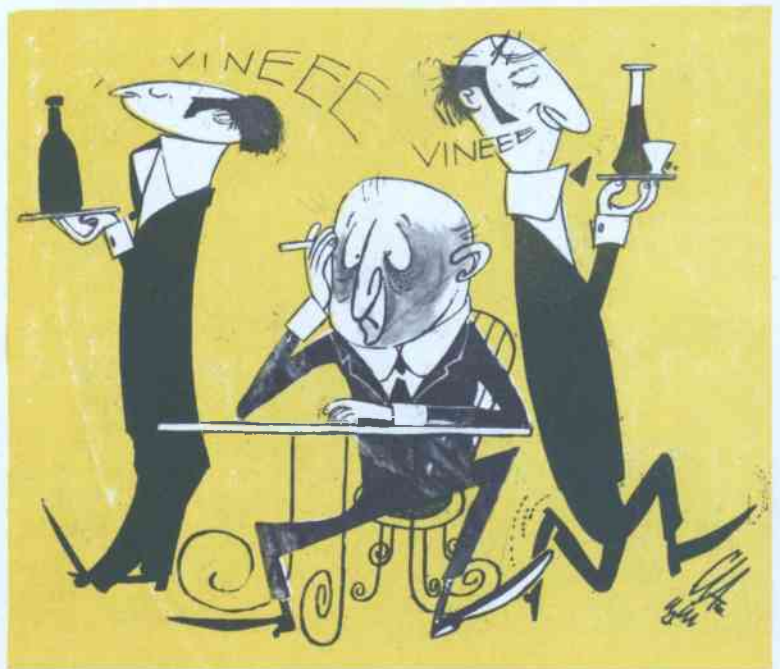
Ora 18,30
Ne-a stricat plăcerea
Omu-n alb halat:
— Regretăm, dar berea
Ni s-a terminat.

Ora 19
Încălzit sint ca și
Plaja-nfierbîntată...
(Mi se-ndreaptă pașii
Spre o înghețată).

Ora 19,30
Lume la terasă,
Deci altă poveste:
Să am loc la masă,
Imposibil este.

Ora 20
Singura salvare
Din acest canon,
La răcoritoare,
Să beau un sifon.

Ora 21
Merg direct acasă
Și nu-i decît noul!
Setea brusc mă lasă.
Știi de ce?... Că plouă!

— Probabil că arăt ca unul care a fost servit...

Desen de N. CLAUDIU

Și tăcerea e un răspuns, — zice o vorbă înțeleaptă.

Deci tot un fel de „răspuns“ e și tăcerea unor foruri care refuză să răspundă sesizărilor „Urzicii“.

Întrebarea e însă dacă această tăcere e și... înțeleaptă.

Să vedem.

**U.C.F.S.-ul raional
Sînnicolau Mare...**

... nu se grăbește din octombrie 1961 să răspundă la sesizarea „Urzicii“ cum că echipa de fotbal „Mureșul“ din comuna Periam nu primește sprijinul necesar din partea conducerii colectivului sportiv.

Și fiindcă surceaua nu sare departe de copac, iată-ne ajunși la...

**... U.C.F.S. (Consiliul regional Banat)
Timișoara...**

... care de asemenea nu se grăbește să răspundă din martie 1962 la adresa nr. 7978, prin care i s-a relatat... muțenia U.C.F.S.-ului raional Sînnicolau Mare.

Să însemne, oare, că U.C.F.S.-ul regional aprobă atitudinea față de... fotbal (și față de presă) a U.C.F.S.-ului raional? Sau doar că (ambele U.C.F.S.-uri) desconsideră sesizările presei?

Întrebăm aceasta, ca să știm cui urmează să i se aplice... „lovitura de pe-deapsă“

Trustul regional GOSTAT Galați...

...nu catadixeste să răspundă (e mult de-atunci, e-o veșnicie) la sesizarea 4130 privind comportarea contabilului-șef de la G.A.S. „Ștefan Furtună“ din comuna Șutești, raionul Făurei.

În plus, trustul nu se sinchisește să răspundă nici la adresa 8018 din octombrie 1961 (repetată și în martie 1962) în legă-

tură cu neachitarea de către G.A.S. Brateș a unor drepturi bănești cuvenite sobarului Chirilov Simion din Brăila, pentru o muncă prestată și care e atestată de acte cu iscălituri și ștampile, în bună regulă.

**Secția sanitară a Sfatului popular al
Capitalei...**

...nu se deranjează să răspundă din decembrie 1961 la adresa 9900, prin care i s-a relatat o „amuzantă“ neglijență în muncă la serviciul de stomatologie al policlinicii raionale „Gh. Coșbuc“ din str. Smîrdan. O cetățeană care își tratase acolo o măsea, a trebuit să suporte ulterior o intervenție chirurgicală, fiindcă dentistul respectiv „uitase“ un... ac rupt, în măseaua găurită a pacientei.

Întrebare și... răspuns

La toate sesizările adresate forurilor mai sus pomenite, „Urzica“ a și revenit — de câte două ori și de câte trei ori — dar pomenitele foruri nu s-au grăbit, n-au binevoit, nu s-au deranjat, nu s-au obosit, nu s-au sinchisit, n-au catadixit, — să răspundă.

Deci se nasc întrebările: Să însemne oare această muțenie că numitele foruri aprobă numitele comportări ale salariaților și unităților din subordine? Sau nu le aprobă, dar... nu răspund, spre a cocoloși lipsurile respective? Sau spre a-și ascunde propriile lipsuri?... Sau nu răspund pur și simplu din toate aceste motive laolaltă?

Și fiindcă orice întrebare atrage și un răspuns (sau în lipsă de răspuns, o... răspundere) — noi întrebăm și, desigur, pînă la urmă, aceste foruri vor... răspunde!

C. CRISTACHE

**Afară
de
primul**

- Noroc!
- Noroc!
- Nu te-am mai văzut de mult.
- Am fost la Cîmpia Turzii.
- Frumos?
- Frumos!
- Ai văzut și noul complex de blocuri din Piața Mihai Viteazu?
- Da.
- Ți-au plăcut?
- Da, afară de primul.
- Cum, afară de primul?
- Începînd cu al doilea.
- De ce?
- Pentru că primul nu mi-a plăcut.
- Cum asta? Doar sînt la fel!
- Da, afară de primul.
- Dar ce ai frate cu primul?!
- Eu, n-am nimic!
- Atunci ce nu ți-a plăcut?
- Că nu-i la fel cu celelalte.
- Cum nu-i la fel, cînd proiectele sînt la fel?
- Sînt, afară de primul.
- Ce tot ai, frate, cu primul, că mă înnebunești?
- Eu n-am nimic, proiectul are.
- Ce are?
- Preț mai mare.
- Cum o să aibă preț mai mare cînd s-a folosit aceeași proiectare?
- La celelalte-i repetare.
- Și ce dacă-i repetare?
- Costă mai puțin.
- Ei, proiectare, repetare, tot la fel sînt.
- Afară de primul, că-i prototip.
- Dar ce are primul în plus față de celelalte?
- Asta-i, că n-are.
- Ce n-are?
- Finisare.
- Și de ce, mă rog, n-are finisare?
- Pentru că proiectul costă mai mult, și n-au ajuns banii pentru finisare.
- Dar celelalte?
- La alea-i repetare, și repetarea e mai ieftină.
- Atunci de ce nu s-a împărțit costul proiectării în mod egal pe toate blocurile?
- Ba s-a împărțit, afară de primul.
- Primul n-a intrat la împărțea?
- Nu, că-i prototip.
- Bine, dar e la fel cu celelalte.
- Ba nu e.
- Cum nu e?
- N-are finisare.
- Și celelalte au?
- Au, că repetarea în proiectare e mai ieftină și au ajuns banii.
- Uite ce-i, hai s-o lăsăm nefinisată. Ce-ți mai fac copiii?
- Bine, afară de primul.
- De ce? Are proiectarea mai scumpă?
- Nu, are guturai.
- Noroc!
- Noroc!

— Mă simt grozavi! De cînd cu pipa nu mai frag în piept!
— Da, fragi... în noi!

Desen de RIK AUERBACH

C. PETCULESCU

MĂSEAUA DE MINTE

Ușa policlinicii se deschide ca împinsă de furtună și o tînără care depășește cu mult baremul la rimel, tunsă... „original“, însoțită pesemne de soțul ei, năvălește la fișier.

— Dentiști aveți în policlinică? întrebă ea speriată.

— Da, poftiți sus, camera 13...

— Aoleu, am dat de dracu... alt număr de cameră nu aveți?

— Nu. Stomatologia e la nr. 13.

— În sfîrșit! Dați-mi urgent fișa. Numele meu este... Își scîncește numele între două gemete și adaugă: dar mai repede, că-mi ies ochii de durere...

— Nu-i nevoie, în cazuri de urgență fișa e adusă de soră.

— De unde știi dumneata că la mine e caz de „urgență“? Eu vreau să mă doară obișnuit!

— Hai Lilișor (se roagă soțul, privindu-și îndurerat soția). Hai mămică, hai că te doare.

— Mai lasă-mă, dragă, să răsuflu, mă îndemni de parcă ar fi să plecăm cu O.N.T.-ul la Predeal. Știu eu ce mă așteaptă dacă intru pe mina dentiștilor. O să mă doară?

— Nu... doctorii noștri au mină ușoară și injecții bune, o asigură sora.

— Pe mine nu mă interesează mina lor, că nu mă duc la gala de box, aici e cabinet dentar— dar... de unde știi dumneata că n-o să mă doară? Ai scos vreo măsea ca a mea?

— În sfîrșit, a urcat scările și nu s-a oprit decît pe fotoliul telescopic!...

Foarte politicos, medicul a rugat-o să deschidă gura.

— Lasă cleștele, ce ai de gînd?

— Lasă-mă să-mi văd de treabă.

— De treabă să-ți vezi în gura dumată cu cleștele. Mie să-mi lași măseaua în pace, că-i a mea. Nu aveți suflet!

— Să vedem ce ne spune radiografia — luați loc în hol și o să vă aducă imediat un film...

— Eu n-am chef de fotografiat, tovarășe! Te interesează dacă e fotogenică măseaua?

— De ce vă supărați, să-i vedem rădăcina, poate o salvăm — la vîrsta dumneavoastră nu mai crește alta.

— Te rog, fără chestii de astea, că n-am venit pentru biroul populației, mai ales că sînt și alte persoane de față...

— Eu cred că e bine să ascuți pe tovarășul doctor — are dreptate, interveniți precaut soțul.

— Așa? Faci coaliție contra mea, ai vreun interes să mor! Acum văd eu cine-mi ești!

Vrei să profiți de măselele mele! De plombele mele!...

După trei săptămîni măseaua era tot la locul ei, plombată și pusă la punct.

— Bun băiat dentistul nostru, ciripi ea veselă.

— Asta știi, dar cum rămîne cu lipsa lui de suflet, cu coaliția, cu...

— Uită și tu, dragă. Ce nu spune omul la o durere de măsele pe fotoliul telescopic și cu vederea către vitrina cu clești și pense care stau gata să te apuce!

— Da, dar în clipele acelea, recunoaște că aveai un dinte pe dentist...

— Păi și-acuma am, dar unul sănătos...

AUREL MĂDIRJAC

— Și pentru ce țineți alți să serbați Paștele anul acesta? — Ni s-a promis că atunci va fi gata grajdul cel nou!

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

CONSULTAȚIE MEDICALĂ SUPERFICIALĂ

— Ziceți... 66!

Desen de AD. DRAGOMIRESCU

LERIU TIMON

Aparențele înșală

ate-n lume-s trecătoare
r mereu e actuală
lenara zicătoare:
aparențele înșală...

cinica mea, sfioasă,
re-o fire liniștită
tăcută — ca frumoasa
n pădurea adormită.
la miezul nopții însă
se pare că visez —
me-n fața porții strînsă
n văzduh un do diez:
ersează blinda față
o voce de căldură —
susține că-i sonată,
dă e... sonată rău!
pă-o noapte asasină,

Cînd mă biruie stridența
Zic, cu gîndul la vecină:
Cum te-nșală aparența!...

Șmecher, cu dexteritate,
Face un ciubuc pe loc
De la gheață, pe cînd scoate
Șase... sferturi dintr-un bloc.
Ca să nu-l jignesc prea tare,
I-am șoptit: — E lucru cert
Că un sfert, pe cît se pare,
E mai mare... dacă-i sfert!
Et, mimînd condescendența,
Mi-a răspuns: — Așa se pare,
Dar nu știți că aparența
Este cam... înșelătoare?
Altul are cartoteca
Înșesată cu citate

Din Virgiliu, Seneca,
Tucidide și Socrate —
Dacă-l scuturi însă bine
Și-l aduci mai la prezent,
Scăzînd textele latine
Vezi că restu-i... aparent!

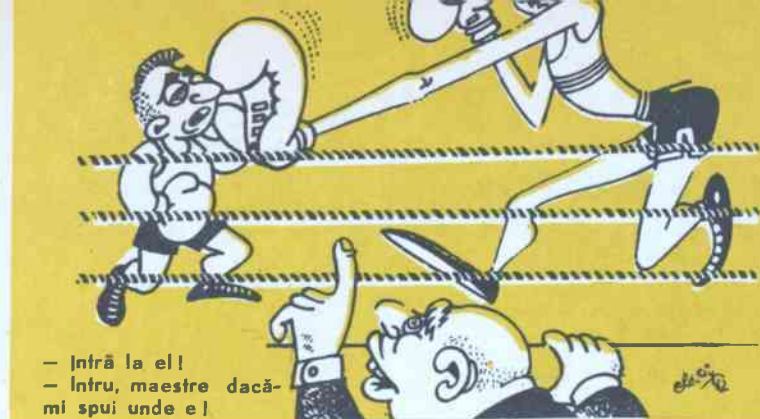
Plin e pină-n fața scenei
De la stal la rezervat;
La pateticul Boemei
Cîți din noi n-au lăcrimat?
Mimi cîntă trist și moare
Și, strivît de suferințe,
Lingă mine cu ferveare
Unul... ronțăie semințe!
Ca în fața unei glume
De totală indecență,
Am gîndit: mai sînt pe lume

Melomani... în aparență!

Et, văzînd pe bătrînică,
Face gestul pozitiv
Și îndată se ridică
De pe locul respectiv.
Sînt plăcut surprins de gestul
Lui de om civilizat
Reflectînd cu încîntare:
Ce frumos e educat!
Dar decepția mă roase
Chiar în clipa următoare:
Tînărul se ridicase
Căci...voia ca să coboare!
Și, în gînd cerîndu-mi scuze
Pentru lipsa-mi cerebrală,
Zic — cu zîmbetul pe buze:
Aparențele înșală!

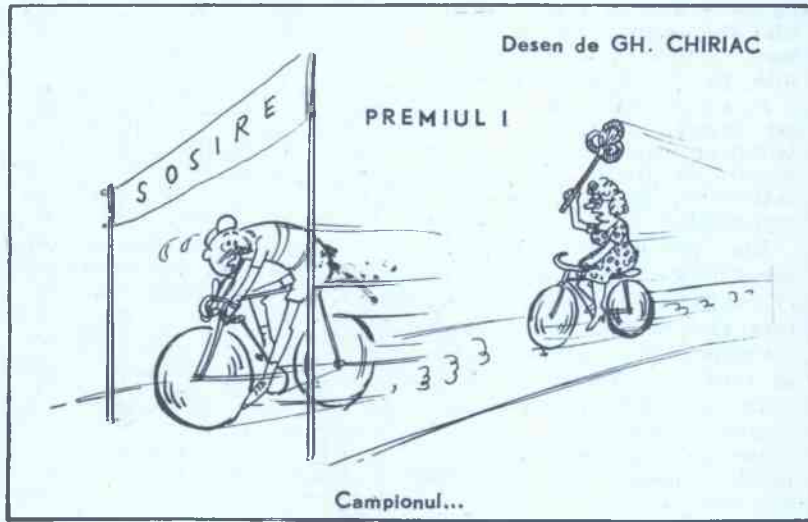
- Știi, mi s-a spus că ar fi cazul să mai întineresc lotul echipei!!!

- Întră la el!
- Întru, maestre dacă-mi spui unde e!

- Măine plec în concediu, Ionescule!
- Vai, lăsați tovarășe șef, plec eu în locul dv.!

Campionul...

URZICO DRAGĂ,

Bufetul din satul Larga (raionul Tg. Ocna) a devenit cunoscut numai datorită gestionarului de aici, Onea Năstase, care s-a dovedit a fi un as în materie de transformare a vinului în apă. Atît de repede toarnă apa în vin, încît e tare greu să-l prinzi.

Și toarnă mult al naibii. De aceea, clienții cînd vor să bea un kil de vin, comandă două ca să fie siguri că nu s-au păcălit...

Nu știu cît o să-și mai facă de cap Onea, dar pînă la urmă precis că o să i se infunde și atunci n-o să-i mai fie de folos nici... tirbușonul.

A. Vasile, comuna Doftana, raionul Tg. Ocna

URZICO,

În b-dul Muncii nr. 5 există un centru de pîine al cărui responsabil, pe nume Ganea, împreună cu vânzătoarele respective se adresează cumpărătorilor folosind un ton care îi fac pe aceștia să regretă că au trecut pragul magazinului.

Asta pe de o parte. Pe de altă parte însăși intrarea în această unitate nu-i chiar atît de simplă, deoarece aproape totdeauna ușa este blocată de lăzi a căror escaladare cere multă iscusință.

Ar trebui deci ca la acest centru să sefacă nițică ordine. Dar nu printre rafturi, ci printre salariații!

Aba Nacht, București

URZICUȚO,

De mai mult timp, noi, cei de la Întreprinderea „Străduința”, solicităm Întreprinderii pentru colectarea metalelor din Suceava să ridice o anumită cantitate de fier vechi, care ne face greutate stînd la noi, dar care poate ușura nevoile altor întreprinderi, luînd-o de la noi.

Dar la toate eforturile, insistența, perseverența și străduința depuse de Întreprinderea noastră — de unde și numele de „Străduința” — I.C.M.-ul a rămas rece ca fierul vechi.

Amintește-i tu, Urzicuțo, că chiar dacă e vorba de fier vechi trebuie să existe o atitudine nouă.

Ing. Amariei, Întreprinderea „Străduința”, Suceava

DRAGĂ URZICO,

Vreau să-ți fac cunoștință cu sora Luci Tunaru de la Spitalul unificat din Hunedoara. E foarte descurăreață. Cînd are de rezolvat vreo chestiune personală, intră în salon și se uită atent la fiecare pacient în parte. Pe care-l crede dînsa mai animat, îl dă jos din pat și-l trimite după cumpărături, asigurîndu-l că data viitoare o să apeleze la un alt bolnav mai... sănătos.

Așa stînd lucrurile, spune te rog Luciei Tunaru să renunțe odată la acest sistem, că nu se face ca internații să vadă într-o soră o... mamă vitregă!

Dugăiașu Petre, Calan, raionul Hunedoara

ROG URGENTAȚI AMENDA!

(Petiție, către SANEPID, raionul Făgăraș)

Subsemnatul Leabu Nicolae, domiciliat — cum bine știți — în centrul orașului Făgăraș, unde sînt proprietar al imobilului din piața Mihai Viteazul nr. 19, vă reamintesc respectuos că posed la adresa mai sus arătată, următorul inventar:

- un grajd, în care cresc vaci;
- una cocină, în care cresc porci;

- mai mulți vecini mofturoși, care pretind să locuiască, cică, igienic, și susțin că bălegarul provenit de la numitele vietăți, pe care eu, om gospodăr, îl depozitez în curtea imobilului, îi deranjează la nas.

Acești mofturoși invocă mereu decizia Sfatului popular orașenesc care interzice ținerea de grajduri cu vite în centrul orașului.

Noroc însă că acești vecini mofturoși au făcut și o faptă bună: m-au reclamat la dv., care — la rîndu-vă — mi-ați făcut marele bine de m-ați amendat.

M-ați amendat... energic: în 1958 cu 100 de lei, în 1959 tot cu 100, în 1960 cu 150, în 1961 cu 50. În total, în patru ani, cu 400 de lei. Adică cu 100 de lei pe an. Împărțind 100 de lei la 12 luni, vine... 8 lei și 33 de bani, amendă pe lună. Convenabil!

Dar, delicatii mei vecini constatînd că, cu toate amenzile ce-mi sînt aplicate, bălegarul continuă să miroasă, m-au reclamat și la „Urzica”, iar „Urzica” la Sfatul popular regional Brașov, ceea ce a fost salvarea mea!

Să vedeți ce răspuns nostim a primit „Urzica” de la sfatul regional. Zice sfatul: Cetățeanul contravenient Leabu Nicolae „va fi amendat periodic... pînă va intra în ilegalitate”. Șie admirabil, e splendid! e superb!... Astfel, — eu sînt — în permanență — în legalitate: plătesc... legal 8 lei și 33 de bani amendă, pe lună, și dorm liniștit. Ba și sforăi!

Dorm liniștite și vacuțele mele în grajdul lor, mugind ușor în somn, — și scrofițele mele în cocina lor, grohăind gingașe în vis. Iar peste toată această liniște plutește neîntrerupt, ziua și noaptea, un suav parfum...

Ce poezie! (...o poezie, la care numai mofturoșii mei vecini strîmbă din nas).

Așa că vă rog respectuos să binevoiți a aproba să fiu urgent amendat și pe anul 1962, — fiindcă, uite, sîntem la începutul lui septembrie, se apropie sfîrșitul anului, — și n-am primit încă grațioasa dv. invitație de-a plăti, și pe acest an, gentila amendă.

Să trăiți! Că, fie vorba între noi, îmi convine!...

(ss) Leabu Nicolae
Pentru conformitate:
C. CRISTOBALD

DRAGĂ URZICO

STRATEGUL DIN GILORT

(Prezentare aproape foto)

Sediul A.D.A.S.-ului raional Gilort se află în centrul Tîrgului Cărbunestî, iar în centrul acestui sediu este biroul lui Iconaru Ion, inspector raional ADAS.

Grozav om! Cică ştie şi pe dinafară şi pe dinăuntru toate dispoziţiile ADAS în vigoare. Ba le ţine minte chiar şi pe cele abrogate.

În timp ce persoanele aflate sub înalta-i autoritate lucrează de zor pentru ca treaba ADAS-ului să meargă ca pe roate, Iconaru, prezent în biroul său, se uită, pe o hartă întinsă pe masă.

Pe această hartă, el a îngroşat special conturul raionului Gilort ca privire să i se poată încadra cu uşurinţă în raza de activitate a instituţiei pe care o reprezintă.

Din cînd în cînd, arătătorul inspectorului raional se înfige în cite un ceruleţ de pe hartă, peste care apoi întreaga lui persoană (de răspundere) se apleacă graţios să vadă clar ce scrie acolo. Şi acolo scrie comuna cutare sau comuna cutare.

Dar nu asta are vreo importanţă. Importanţă are faptul că dumnealui e într-un fel îndrăgostit lulea de munca de teren. Cînd

îşi propune (şi îşi propune destul de des) s-o pornească, e ca şi dus.

— „Voi merge şi în această comună“ — îşi zice el, uitîndu-şi vremelnic degetul pe hartă. Şi merge!... la Serviciul administrativ unde cere cu un glas raional să i se întocmească imediat o delegaţie, după care, odată formalitatea îndeplinită pleacă ca o rachetă. Dar nu în comuna respectivă, ci în birou. În comună pleacă altcineva din cadrul ADAS-ului care oricum trebuia să plece.

Acestuia, Iconaru îi solicită, sub formă de dispoziţie categorică, două servicii. Primo: să-i vizeze delegaţia, secundo: să-i procure de la călătorii care coboară din autobuzele IRTA două bilete folosite (unul dus şi unul întors) ca să le poată deconta.

După cîteva zile, cînd Iconaru-inspectorul intră în posesia delegaţiei vizate şi a celor două bilete uzate, ca un făcut începe să-l mănînce intens palma stîngă. Asta-i semn din bătrîni că urmează să încaseze nişte bani. Şi atunci, se duce la casierie, unde cere imperterubil suma ce i se cuvine pentru cheltuielile suportate în deplasarea, chipurile, efectuată în interesul, de asemenea chipurile, al asigurărilor raionale.

Intr-o zi, cineva de la casierie l-a întrebat:

— Aţi fost plecat prin raion?

— Da! Ce te miri?

— Mă mir pentru că v-am văzut tot timpul aici.

— Mă mir, pentru că am fost plecat.

— Atunci, probabil, n-am văzut bine.

— Aşa da! Altfel nu te vedeam eu bine...

Odată spulberată nedumerirea interlocutorului, banii preţinşi de Iconaru ies frumuşel din seif şi în locul lor intră, tot atît de frumuşel, actele justificative.

În acest mod, prea practicul şi prea activul inspector şi-a perfectat sistemul obţinerii regulate a unor beneficii extralegale, ceea ce, bineînţeles, nu este legal.

Chestiunea aceasta însă nu-l deranjează. Dimpotrivă, îl aranjează...

Tocmai de aceea ar fi potrivit ca ADAS-ul, care face oricui pofteste asigurări contra accidentelor sau asigurări contra calamităţilor, să încerce să-şi facă o auto-asigurare contra lui Iconaru, care e şi el un accident mai grav chiar decît o calamitate!

DAN MANOLESCU

— Mă duc să iau ceva pentru dureri de cap...

Desen de N. CLAUDIU

AŞTEPTARE

Privind spre ceas cu-infrigurare,
Stătea amicu-n aşteptare...

Şi se plimba de colo-colo,
Trădînd al inimii tremolo...

Un „Rebus“ i-omora plictisul,
Şi-un „Doxa“ îi ţinea treaz visul;

Ţesut din ore şi minute!
...Să vină ora 3 mai iute!

SPORTIVI FĂRĂ SUPORTERI

Bulevardistul

Pe al străzii stadion
Primul e la... maraton!

Chiulangiul

Fotbalist de mare artă:
Trage tot mereu spre... „poartă“!

Cantaragiul necinstit

Cert că omul ăsta e
Campion la... talgere!

S. HOROVEANU

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ŞI UMOR

Redacţia: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secţia scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacţie

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA SCINTEII“

În curtea Combinatului de cauciuc Jilava, pe un platou întins, se strinsese lumea ca la bălci.

Tocmai atunci trecea şi Păcală prin partea locului şi se opri să vadă ce s-a întîmplat.

În mijlocul mulţimii, un om încerca, în gura mare, să se dezvinovăţească, dar ceilalţi nici că-l lăsau, fiindcă prea l-au prins de multe ori cu miţa-n sac.

Păcală se adresă mulţimii:

— Bre, vă ştiam oameni de înţeles. Ce aveţi cu omul acela? Au nu şi-a lichidat încă vechile lipsuri, au mai are şi alte apucături?

— Nu şi-a lichidat vechile lipsuri, în schimb are altele noi.

— Vai de mine, oameni buni, dar cu ce s-a făcut vinovat faţă de obşte? întrebă Păcală.

— Umblă să ne prostească, zise careva din mulţime. Zice că pe platou sînt 13.000 kg de rebuturi şi deşeurile de cauciuc.

— Păi văd că sînt. Sînt chiar mai multe!

— Tocmai asta-i, că sînt mai multe, vreo 30.000—35.000 kg, şi în acte scrie că sînt doar 13.000.

— Ei, daţi-le-ncolo de acte, o fi greşit bietul om. Şi-apoi dacă a greşit în minus înseamnă că e modest. Cine v-a pus să-l lăsaţi să vă ţină evidenţa, chiar el?

— N-o ţine el, ci contabilitatea. Acolo sînt înregistrate cantităţile comunicate de gestionarul magaziei, Popescu Alexandru, care se află pe

platou sub cerul liber (magazia; nu gestionarul). Cum magazia are gestionar numai pînă la orele 15 după această oră, el şi cu vreo cîţiva fraţiori de-ai săi de la secţia a II-a (prese), depozitează rebuturile şi deşeurile pe platou, fără să mai fie înregistrate. Ei sînt pentru asemenea „operaţii“, nu pentru operaţii contabile.

— Asta le întrece pe toate, spuse Păcală. Dar şeful secţiei a II-a nu ştie nimic?

— Cine? Inginerul Dinu Vasile?

O fi ştiînd, dar măsuri nu ia. Ce-şi zice el: „dacă rebuturile şi deşeurile secţiei pe care o conduc, nu sînt înregistrate, este ca şi cum n-ar fi. Şi cînd nu sînt rebuturi, sînt prime“. Este adevărat că dimineaţa se mai înregistrează cîte ceva, dar puţin,

aşă, mai mult de ochii lumii, şi atît cît să nu depăşească procentajul admis.

— După cîte înţeleg, există două soluţii: sau prima, sau rebuturile. Inginerul Dinu pe care a ales-o?

— Prima!

— Bine, dar e o metodă care ar trebui dată la rebut.

— Păi i-am spus noi, dar zicea că în felul acesta creşte şi mai mult cantitatea de rebut.

— Deh! făcu Păcală, atunci povestea asta cu cauciuc o să se lichideze dacă s-or lua măsuri drastice. Drastice, nu elastice...

TOTH IOSIF

Desen de EUGEN TĂBĂRAȘ

STRAUSS :— Să sune mai tare fanfaral

*Ministrul de război al R.F.G. a rămas compromis
în afacerea „Fibag“*